

## 6. ALS HET NIET LUKT.....

Het is nog maar nauwelijks licht als we elkaar treffen bij de brug. 't Is nog maar even naar de vangplaats, een voormalige vuilstortplaats achter de begraafplaats, in de loop der jaren begroeid geraakt met veel vlier en allerlei onkruid. Wat hebben we hier wel aardig gevangen; in de afgelopen zomer echter heeft men het "onkruid" doodgespoten en dat hebben we de laatste weken kunnen merken aan de vangsten. Het ritselde hier soms van de heggemusjes, dit jaar was er een enkele. En evenzo is het gesteld met veel andere soorten. Maar enfin, we moeten 't er maar mee doen, want waar vind je een terrein waar je ongestoord kunt werken?

Het kost niet veel moeite, de netten op te zetten en de lokvogels te plaatsen, maar ondertussen komt Gerrit met een verongelijkt gezicht melden, dat zijn appelvink foetsie is. Het deurtje stond zeker open, toen ik het kooitje uit de fietstas haalde. Verdikke, hij was zo weg! Spijtig; we vingen de vogel vorige week en hadden hem als lokker aangehouden. Bij het hanteren van de vogel hebben we overigens wel fraaie gezichten getrokken, want wat kan zo'n dikkop allergemeenst knijpen met z'n kersepittenkrakerssnavel.

Dan maar zonder appelvink; 't had toch weinig uitgehaald. Overigens waait het nogal en dat wordt bladvangen vanmorgen. De afzonderlijke bladeren laten zich vrij gemakkelijk verwijderen, als je (met de nagel) de steeleindjes er even afknijpt, waarmee ze altijd achter het garen blijven haken.

De eerste vangst is een merel, een eerstejaars man. Kijk, hier is het begin, wil ik zeggen, de vogel omhoog houdende, maar het is al niet meer nodig, want mijn hand is leeg en ik sta daar in een wolkje schrikruiveren wat verdwaasd te schutteren. Dan komt er een hele tijd niks dan blad in de netten. We maken wat rondjes om eventuele vogels op te drijven, maar het haalt hoege-naamd niets uit. Behalve een matkopmees, een klein krengetje, dat zich akelig vast in het nylon heeft gewerkt. Ook werk voor niks, want het is het vogeltje van vorige week. Waardeloos vandaag meent Gerrit, maar ik hoorde daarnet toch duidelijk een goudvink. Maar eerst eens de thermosfles met koffie aangesproken, want dat kan een hele troost zijn. Het zachte geluid van een tweetal goudvinken komt van het belendende terrein, waar de mannen van de bijen hun stallen hebben staan. Het blijkt een paartje te zijn, dat in een paar jonge berken fourageert en het is mogelijk, er een net van 6 meter op te zetten. Dat gaat vlot en wij trekken ons terug om de mooie vogels gelegenheid te geven, terug te komen. Intussen komt een bijenstalhouder het terrein op en het scheelt een haar, of hij loopt pardoes op ons net, zodat we hem haastig moeten waarschuwen. Hij gaat vredig narcissen poten voor zijn stal en wij wijden ons weer aan de vangst. De beide goudvinken komen terug en nu moet het gebeuren. Als we voorzichtig zijn, moet het nu lukken. We staan gespannen te kijken, terwijl de vogels naar de onderste takken afzakken, als Gerrit me toeroept: Gooide jij daar met een steen tegen m'n poot? Nee, doe ik verwonderd, hoezo? Iemand gooit me keihard met een steen tegen mijn kuit, waar zit die gozer dan?

Maar er is niemand behalve de narcispotende bijenfokker en die kan het niet gedaan hebben. Het is duidelijk mijn maat heeft een kuitspier gescheurd, de bekende "zweepslag". 't Is wel fraai vanmorgen moppert hij, ik kan haast niet lopen zo. Maar..., de goudvink hangt en waarachtig zelfs het mannetje. Daar bof ik dan bij want ik wil er een kleurenopname van maken, terwijl de vogel in de mazen hangt. Gerrit, zeg ik (hij is verreweg de langste) als je hem even een verdieping lager hangt, heb ik hem precies op de juiste hoogte. Voorzichtig haalt hij de vogel uit het net; té voorzichtig wellicht, want ik zie slechts een rode flits en Gerrit staat met lege handen. Zo'n gezicht wijst nu een heel ander intelligentiequotient aan, dan onder meer normale omstandigheden en wat hij allemaal zegt kan men in fatsoenlijk gezelschap niet herhalen. Het komt er maar op neer, dat er vandaag geen geluk bij is en dat we maar beter de hele handel op kunnen ruimen en hier nooit meer een poot zetten. Inderdaad kunnen we beter naar huis gaan; ook de andere netten hebben intussen maar 1 vink opgeleverd.

Moeizaam hompelend gaat mijn onfortuinlijke maat aan de slag en ook ik pak m'n eigendommen bij elkaar. Bij het opruimen stoot ik 2 merels op, die pardoes naast elkaar in het net stuiven. Twee wijfjes, en nog ongeringd. We hebben dus toch nog een troostprijs na al die ellende en wie weet, van waar die wel ooit teruggemeld worden...

Als ik de vogels in het boekje schrijf, wordt het pas duidelijk, waaraan we deze onfortuinlijke gang van zaken te danken hebben; het is vandaag de 13e van de 11e maand. Gerrit, zeg ik, als de (natuurverschijnsel) naar huis, maar wel voorzichtig, want er kan vandaag van alles gebeuren, behalve wat goeds. Kijk maar eens op de kalender.

Rein Schut.